

store maa vi hjælpe i dette Tilfælde, men de smaa maa sandelig seje deres egen Sød. Jeg maa sige, at i Modsetning til Statsministerens Udtalelser paa dette Omraade glædede Handelsministerens Udtalelser mig i nogen Grad, idet han dog ikke var saa afvisende. Den højtærede Handelsminister udtalte, at han vilde ikke afskære Forhandlingerne om Spørgsmaalet om Hjælp til andre Banker. Jeg takker den højtærede Handelsminister, fordi han har givet dette Tilsagn; jeg haaber ogsaa, at vi netop fra Handelsministeren kan faa den nødvendige Støtte, saa at vi er i Stand til at komme ogsaa andre nødlidende Banker til Hjælp, hvis det skulde vise sig, at Nationalbanken ikke magter at hjælpe disse Banker. Jeg er nemlig af den Opfattelse, at vi slet ikke er ved Bunden af den hele Bankmiserie, Bankinspektøren har endnu ikke gennemgaaet samtlige Bankregnskaber, der vil sikkert komme en skønne Dag, hvor man ogsaa vil faa andre artige Ting at høre. Hvorledes vil Regeringen saa stille sig overfor disse Forhold? Jeg tror, at Nationalbanken efter hele denne Ordning er saa haardt anspændt, at den med den allerstørste Vanskelighed kan gaa med til Hjælp af nogen nævneværdig Beskaffenhed. Der er her et Forhold, som jeg, naar jeg taler om Nationalbanken, ogsaa vil berøre. Det er dette Konsortium, som ganske utvivlsomt er lavet af Landmandsbanken. Konsortiet har en Aktiekapital paa 10 Mill. Kr., hvoraf Landmandsbanken selv har indbetalt de 5 Mill. Kr., de øvrige 5 Mill. Kr. er indskudt og indbetalt af private Personer, hvoraf de fleste er Direktører i Landmandsbanken, der har lavet dette Konsortium til Belaaning af Landmandsbankaktier indtil et Beløb af 30 Mill. Kr. Dette Beløb er fuldt belaaent. Efter de Oplysninger, vi nu har, viser det sig jo ganske tydeligt og klart, at Landmandsbankens Aktier i Øjeblikket kun er Nul værd. Det vil altsaa sige, at Nationalbanken paa dette Omraade har et Tab paa ca. 20 Mill. Kr. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at dette Beløb, i Forbindelse med de 30 Mill. Kr., maa Nationalbanken i Virkeligheden rykke ud med bagefter Aktiekapitalen. Efter dette Communiqué, efter de Løfter, der er givet, og de Dispositioner, som de handlende, næringsdrivende, Sparere, smaa Kapitalister, Pensionister o. s. v. maaske har taget i det Tidsrum fra Juli til nu, idet de har beholdt deres Aktier i Tillid til disse Erklæringer og til de 30 Mill. Kr., som Nationalbanken maatte skyde ind, kan jeg ikke se andet, end at dette store Beløb maa staa paa den

Plads, der den Gang blev anvist det, efter Aktiekapitalen, og vi har ogsaa hørt, at den højtærede Handelsminister har udtalt, at det var muligt, at man kunde faa en saadan Ordning, at Nationalbanken kun tog de 5 Mill. Kr. i Præferenceaktiekapital. Jeg tror, at man af Hensyn til Befolkningen, af Hensyn til de mange, som har beholdt deres Aktier, virkelig bliver nødt til at fastholde denne Ordning, ganske bortset fra, med hvilke Øjne man har læst dette forskruede Communiqué.

De Krav, som jeg i Fjor og for øvrigt allerede i 1920 fremsatte fra denne Plads, gik jo ud paa, at man burde foretage Ændringer i den nugældende Banklov. Den højtærede Handelsminister har i Fjor under Finanslovdebatten udtalt, at han var villig til at optage Forhandlinger med mig om dette Spørgsmaal, og jeg skal indrømme, at Handelsministeren har konfereret og forhandlet om dette Spørgsmaal ikke een, men adskillige Gange, men man er ikke kommet til noget endeligt Resultat. Jeg gaar ud fra, at de sidste Dages Begivenheder nu maa give den højtærede Handelsminister det sidste Skub, for at han kan komme frem her i det høje Ting med Forslag om de Forandringer i Bankloven, som er blevet nødvendige efter de Erfaringer, vi har høstet hele dette Aar, og ikke mindst af de sidste Dages Begivenheder.

Men jeg vil ogsaa gerne udtale, at der var nogle enkelte Spørgsmaal, som jeg kunde have tænkt, at den højtærede Handelsminister havde besvaret eller klarlagt allerede i sin Fremsettelsestale — det er altid uheldigt, at man skal faa saadanne Spørgsmaal trukket frem. Dertil hører Spørgsmaalet om selve Statsgarantien. Som Lovforslaget lyder, vil denne i Virkeligheden være ret ubegrænset. Der bliver sagt, at det skal kun være disse faa Dage, disse Overgangstider. Men jeg vil gerne spørge den højtærede Handelsminister, hvad han forstaaer ved Overgangstider. Der er utvivlsomt mange Indlaanere og Sparere, som har haft deres Penge anbragt paa længere Opsigelsesfrist, paa 3 og paa 6 Maaneders Opsigelse. Hvorledes vil Forholdet stille sig for deres Vedkommende? Er det Mening, at Nationalbanken stadig skal skyde til, indtil der er kommet Ro i Gemytterne? For vi maa være paa det rene med, at selv om Aktiekapitalen nu bliver indbetalt kontant, vil den ikke være tilstrækkelig til at dække de Krav, der eventuelt vil blive stillet til selve Banken. Derfor synes jeg, at Spørgsmaalet om Garantien maa præciseres noget nærmere. Jeg mener, at den for